

ชมรมผู้สูงอายุ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
จดหมายข่าว ปีที่ 31 ฉบับที่ 2 เดือน กุมภาพันธ์ 2568

สารบัญ

● ลังคมในเวดวง มศว	3
● ชาวชมรมฯ	4
● ผู้บริจาคเงิน	8
● รายชื่อสมาชิกชมรมฯ ที่เกิดเดือนกุมภาพันธ์	9
● วาหะธรรม : เหตุอันเกิดทุกข์	11
● บอกล่าเก้าสิบ : พลังชีวิต คิดบวก	12
● อังกะลุง	14
● สาวน้อย	22
● ทำบุญวันเกิดชมรม-ชื่นชมวัดปทุมวนาฯ- สักการะพระเขี้ยวแก้ว.....	24

12 กุมภาพันธ์ 2568
วันมาฆบูชา ขึ้น 15 ค่ำเดือน 3

สพฺพปาปสฺส อกรรมิ กุสลสฺสุปสมฺปทา
สจิตฺตปริโยทปนํ เอตํ พุทฺธาน สาสนํฯ

การไม่ทำความชั่วทั้งปวง

การทำความดีให้เพียบพร้อม

การชำระจิตของตนให้บริสุทธิ์ผ่องใส

นั่นเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

(นุ.ธง ๒๕/๒๔/๓๙-๔๐)

- ชาวพุทธต้องเว้นชั่ว ทั้งปวง
- ทำแต่ความดีสรวง เลิศแท้
- ชำระจิตผ่องพวย ผุดผ่อง งามเอย
- นี่แหละคำพุทธแท้ ตรัสไว้ทุกพระองค์

ชมรมผู้สูงอายุ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
นายวิวัฒน์ บุรทัต ประพันธ์

14 กุมภาพันธ์ 2568 วันวาเลนไทน์ (Valentine Day)

• รักเป็นอย่างไรรายากรู้	วิจัย
ความรักมีเงื่อนไข	มากล้น
หลายอย่างแตกต่างกันไป	ด้วยเหตุ ปัจจัย
ความรักไม่อาจฟัน	แทงแท้ได้ไรลักษณะ
• รักแม่รักมากล้น	พรรณนา
รักแม่ขึ้นชีวิต	มากล้น
รักแม่ตั้งแก้วตา	ยิ่งชีพ ลูกนา
รักแม่จนสุดคั่น	พจน์ฟ้องตั้งใจ
• แม่รักลูกตั้งแต่	ในครรภ์
แม่รักลูกผูกพัน	ไม่น้อย
แม่รักลูกดุจขวัญ	ของแม่ ยิ่งเอย
แม่รักลูกเรียงร้อย	เพริศแพรวพรรณราย
• คิดถึงขวัญหมดห้อง	หัวใจ
เคยเที่ยวเกี่ยวก้อยไป	สุขล้น
อิงแอบแนบทรวงใน	อบอุ่น ใจนา
อ้อมเอิบปลื้มใจทัน	ยากแท้ลิ้มเลื่อน
• วัยเกษียณเพียงสิ้นออกจากการ	
ราชการ หมุนเวียน คนหนุ่มสาว	
ประสบการณ์ ผ่านมาเป็นเรื่องราว	
เป็นเรื่องยาวกลีบลิ้น เหมือนความฝัน	

ชมรมผู้สูงอายุ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (นายวิวัฒน์ บุรทัต ประพันธ์)

สังคมนาเวดวง มศว

- พิธีถวายปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวิชาการจัดการทางสังคมนาเวดวง พระราชวัชรธรรมภาณี (สง่า สุภาโว) โดยมีนายชุมพล พรประภา อุปนายกสภามหาวิทยาลัย กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ รศ.ดร.ชลวิทย์ เจียรจิตต์ รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) พร้อมด้วย รองอธิการบดีทุกฝ่าย คณาจารย์ บุคลากร และนิสิต ร่วมในพิธี เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2568 ณ อาคารปัญญาเนันทานุสรณ์ ชั้น 4 วัดชลประทานรังสฤษดิ์ พระอารามหลวง อำเภอบางกรैंด จังหวัดนนทบุรี

ข่าวชมรมฯ

- คณะกรรมการบริหารชมรมฯ กำหนดการประชุมประจำเดือน กุมภาพันธ์ วันพฤหัสบดีที่ 6 กุมภาพันธ์ 2568 ณ ห้องประชุมสถาบันวิจัย พุทธศึกษาศาสตร์ ชั้น 1 เวลา 09.00 น. ประชุม 10.30 น. บรรยาย ให้ความรู้เรื่อง ดาราศาสตร์กับความเชื่อ โดย ผศ.ดร.จาดุรงค์ สุคนธชาติ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 11.30 น. รับประทานอาหารร่วมกัน เจ้าภาพอาหารกลางวัน รศ.ดร.ชมพันธุ์ ภูญชร ณ อยุธยา ผศ.ระวีวรรณ พันธุ์พานิช และ ผศ.พัชรา สุทธิสำแดง วุ่น อาจารย์อุไร ลังขันธ์ ชมรมฯ ขอขอบคุณค่ะ

- เมื่อวันที่ 2 มกราคม 2568 ชมรมฯ มอบของขวัญให้ รปภ จำนวน 46 คน และพนักงานดูแลจอดรถใต้ดิน จำนวน 46 คน หลังจากการประชุม ผศ.ปิยวดี มากพา ผศ.ดร.เทพิกา รอดสการ และ อาจารย์ทีฆภัท สนธิษฐ มาเชิญชวนชมรมฯ เข้าร่วมกิจกรรมโครงการบริการวิชาการแก่ สังคม (แสนแสบโมเดล) กิจกรรมเสียงดนตรีสร้างสุขและศิลปะการแสดง เพื่อเสริมสร้างพื้นที่ทางวัฒนธรรม โดยมุ่งเน้นเพื่อส่งเสริมสุขภาพจิตและ ร่างกายของผู้สูงวัยผ่านกิจกรรมเล่นดนตรีไทยเครื่องดนตรีอังกฤษ ซึ่ง เป็นการผสมผสานศิลปะการแสดงเข้ากับการดูแลสุขภาพ สาธิตการเล่น อังกฤษ เพื่อสร้างแรงจูงใจให้สมาชิก หลังจากนั้น จับฉลากของขวัญที่นำ มาจากบ้านสนุกสนานกันมาก (นำของรางวัลไปสะสมต่อค่ะ)

- เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2568 ผู้แทนชมรมฯ เข้าร่วมทำบุญตักบาตร ข้าวสาร พระสงฆ์ จำนวน 76 รูป เนื่องในวันขึ้นปีใหม่ 2568 และงาน เลี้ยงในตอนเย็น ร่วมสนับสนุนรางวัล เป็นเงิน 2,000 บาท

- เมื่อวันพุธที่ 29 มกราคม 2568 ชมรมฯ ทำบุญคล้ายวันเกิดครบ 30 ปี ณ วัดปทุมวนาราม มีผู้ร่วมทำบุญ เป็นเงิน 70,998.99 บาท ค่าใช้จ่ายต่างๆ เป็นเงิน 55,030 บาท ถวายเงินเข้ามูลนิธิกองตะวัน เพื่อการศึกษาของพระสงฆ์ เป็นเงิน 20,000 บาท และนำไปให้โครงการผู้ป่วยติดเตียงวัดบางจาก จำนวน 15,468.99 บาท และสนับสนุนการทำโซลาร์เซลล์ โรงพยาบาลบ่อเกลือ จังหวัดน่าน จำนวน 5,000 บาท ขออนุโมทนาในกุศลจิตที่สมาชิกร่วมทำบุญ ชมรมฯ ขอขอบคุณ รศ.ดร.ภญ.อรลักษณ์ แพิร์ตกุล และ ผศ.ดร.สมปรารถนา วงศ์บุญหนัก ที่ช่วยเขียนบทความในฉบับนี้

- ชมรมฯ ขอเชิญสมาชิกร่วมโครงการบริการวิชาการแก่สังคม (แสนแสบโมเดล) กิจกรรมเสียงดนตรีสร้างสุขและศิลปะการแสดงเพื่อเสริมสร้างพื้นที่ทางวัฒนธรรม โดยมุ่งเน้นเพื่อส่งเสริมสุขภาพจิตและร่างกายของผู้ป่วยผ่านกิจกรรมเล่นดนตรีไทยเครื่องดนตรีอังกฤษ ซึ่งเป็นการผสมผสานศิลปะการแสดงเข้ากับการดูแลสุขภาพ สมาชิกผู้สนใจสามารถแจ้งชื่อและดูรายละเอียดการซ้อมได้ที่ไลน์ชมรมฯ รับจำนวน 20 คน กำหนดวันซ้อม 4,6,18,19,25,27ของเดือนกุมภาพันธ์ และแสดงในวันศุกร์ที่ 28 กุมภาพันธ์ 2568 เวลา 17.30 น ณ สนามหน้าตึก 9

- ชำราชากรบำนาญผู้ที่ได้รับเงินบำนาญเดือนละ 13,500 บาท ขึ้นไป (ไม่รวมเงิน ช.ค.บ.) เมื่ออายุครบ 65 ปีบริบูรณ์และผู้ได้รับเงินบำนาญเดือนละ 27,000 บาทขึ้นไป (ไม่รวม เงิน ช.ค.บ.) เมื่ออายุครบ 70 ปีบริบูรณ์ หลังจากวันเกิดสามารถ ติดต่อส่วนทรัพยากรบุคคล (กองการเจ้าหน้าที่เดิม) อาคารสำนักงานอธิการบดีตึก 9 ชั้น 3 เพื่อยื่นเรื่องขอรับบำเหน็จดำรงชีพ ท่านสามารถสอบถามรายละเอียดได้ที่ 02- 260-3558

และเตรียมหลักฐานดังต่อไปนี้อย่างละ 2 ชุด 1. สำเนาบัตรประชาชน 2. สำเนาทะเบียนบ้าน 3. สำเนาหน้าสมุดบัญชีธนาคารที่ต้องการให้โอนเงินเข้า

- คณะกรรมการบริหารชมรมฯ ใครขอให้ผู้บริจาคเงินเข้าชมรมฯ ตรวจสอบรายชื่อจากจดหมายข่าวของชมรมฯ ในแต่ละเดือน หากไม่ปรากฏรายชื่อของผู้บริจาคภายใน 1-2 เดือน โปรดติดต่อกับ ดร.อุมาพร นาควิจนะ 090 917 3993 หรือคุณพิศมัย พนาเวศร์ 081-412-1310 และหากท่านสมาชิกมีความประสงค์ที่จะร่วมบริจาคเงินเข้าชมรมฯ โปรดแสดงความจำนงได้ที่สหกรณ์ออมทรัพย์ มศว ชื่อบัญชีชมรมผู้สูงอายุ มศว เลขที่บัญชี 2686-3 ชมรมฯ ขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

- ชมรมฯ ขอแสดงความเสียใจกับครอบครัว **วรยิ่งยง** ในการถึงแก่กรรมของ **ผศ.สิริมา วรยิ่งยง** เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2568 พิธีสวดอภิธรรม ณ ศาลา 5 วัดพระศรีมหาธาตุ ระหว่างวันที่ 1-3 กุมภาพันธ์ 2568 เวลา 18.00 น. ฌาปนกิจ วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2568 เวลา 16.00 น.

ผู้บริจาคเงิน

1. รศ. ดร. ชมพันธุ์ ภูญชร ณ อยุธยา	2,000	บาท
2. รศ. ดร. อังรงค์ อุดมไพจิตรกุล	1,000	บาท
3. อ. พญ. สุวีพร ภัทรสุวรรณ	1,000	บาท
4. ผศ. ระวีวรรณ พันธุ์พานิช	1,000	บาท
5. อ. พวงร้อย กลุ่มเอี้ยง	1,000	บาท
6. ผศ. พัชรา สุทธิลำแดง	1,000	บาท

รายชื่อสมาชิกชมรมฯ ที่เกิด เดือนกุมภาพันธ์

ขออวยพรวันเกิดประเสริฐขวัญ
ให้ทุกวันนี้แต่สุขทุกข์จางหาย
สรรพทุกข์สรรพใดก็ไม่กล้ากราย
สิ่งใดหมายขอให้ได้ตั้งใจปอง

รศ. สุภา ปานเจริญ ผู้ประพันธ์

1. รศ. ดร. สกล พงศกร
2. คุณศรียา สุดสาย
3. คุณทรงศรี เฮงสุนทร
4. อ. ประยูร ละสม
5. ผศ. ลัดดา เหมทานนท์
6. อ. วรดี ลีรพิฑูร
7. ผศ. ประดิษฐ์ คุณรัตน์
8. รศ. ลัดดาวัลย์ หวังพานิช
9. ผศ. สมเจตน์ อภิมณฑลรักษา
10. ผศ. ทองหล่อ วิภาวิน
11. คุณอมราพร งามอาจอิทธิชัย
12. อ. มารศรี ตันติวงศ์
13. ผศ. ดร. พรพรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง
14. คุณวงจันทร์เพ็ญ วิรุฬห์สิงห์
15. รศ. ดร. คุณหญิงสุมนทนา พรหมบุญ
16. อ. น้ำทิพย์ มากชู
17. ศ. ดร. ไพศาล ลิขิตกรกุล
18. อ. ดร. สุจินดา ขจรรุ่งศิลป์
19. ผศ. สายสุณี ลิมขวงค์
20. อ. กัญญา พานิชสกุล
21. รศ. ดร. เพ็ญแข ประจวบปัจจนึก
22. ผศ. จุรีย์ จิระกุล
23. คุณกานดา ไทรพิค
24. คุณทศพล ขำจิตรสุทธิ
25. รศ. ดร. ธารารัตน์ ศุภศิริ
26. คุณกนกวรรณ ชูนาค
27. อ. ศศิณ ปิณฑะดิษ
28. ผศ. ประพัตรา ศิริสุทธิกุล
29. ผศ. วินิจ วงศ์รัตนะ
30. คุณนงคราญ หงษ์ทอง
31. คุณธัญญรัตน์ อินทร์เพ็ญ
32. คุณศิริพรรณ ตันติวัชรประกาย
33. รศ. ดร. ปิยวดี วงษ์ใหญ่
34. คุณจากรวรรณ ชูศรี

35. อ. สมบัติ เทคน้อย
37. ผศ. ระวีวรรณ พันธุ์พานิช
39. อ. ดร. สุวพร เข้มเฮง
41. คุณมานิต ศรยุทธเสนี
43. รศ. ซาดา กลิ่นเจริญ
45. ศ. ดร. สำเริง บุญเรืองรัตน์
47. ผศ. วัฒนา จุฑาพันธุ์
49. ผศ. อองอาจ จิยะจันทร์
51. รศ. ดร. อารี พันธุ์มณี
53. รศ. ประถมต์ เค้าจิม
55. คุณประเสริฐ จันทร์พิมี่
57. คุณภรณ์ วาจาสัตย์
59. อ. จำลอง ช่างต่อ
61. คุณพรทิพย์ นิลประภัสสร
63. คุณศุภพงษ์ ประภาศิริ
65. คุณนิภาพรรณ วีโรทัยสกุล
36. ผศ. เรวดี เศวตเศรณี
38. คุณดำรงเกียรติ เพ็ชรดี
40. อ. อำไพ อำนวยทรัพย์
42. คุณบรรจง แสงทอง
44. อ. จตุรงค์ ผลารุจิ
46. ผศ. พัชรา สุทธิสำแดง
48. รศ. ดร. ชมพันธ์ุ ภูญชร ณ อยุธยา
50. คุณลำไย ประดับลี
52. ผศ. ดร. เพ็ญลดา วีระสัย
54. ผศ. วิไลดา สุขมาก
56. รศ. ปกรณ์ พลาหาญ
58. ☆รศ. ดร. พรสุข หุ่นรินทร์
60. คุณสังเวียน รอดกร
62. ☆อ. ดร. ถนัด แก้วเจริญไพศาล
64. คุณสมบุรณ์ ปานเทวัญ

หมายเหตุ : สมาชิกที่มีเครื่องหมาย ○ ติดต่อขอรับเงินบำเหน็จอาวุโส
ที่สหกรณ์ออมทรัพย์ มศว จำกัด เฉพาะท่านที่เป็นสมาชิกสหกรณ์
เท่านั้น (สมาชิกควรมาในวันที่อายุครบหรือเข้าไม่เกิน 90 วัน) พร้อมบัตร
ประจำตัวประชาชน และทะเบียนบ้าน

☆ บำเหน็จดำรงชีพ อายุ 70 ปีบริบูรณ์

วาทะธรรม : เหตุอันเกิดทุกข์

บุคคลอันเป็นที่รัก ในทางพระพุทธศาสนา สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระอนุศาสน์สั่งสอนย้ำเตือนให้พุทธบริษัทมีศรัทธามั่นคงในหลักกรรมและวิบาก คือการกระทำและผลจากการกระทำของตนเอง

“กรรม” นั้นย่อมได้แก่เจตนาหรือความตั้งใจที่เป็นกุศล หรือเป็นอกุศล เป็นเหตุให้กระทำกุศลกรรมหรืออกุศลกรรมทางกาย ทางวาจา และทางใจ อันที่จริงแล้ว “กฎแห่งกรรม” ก็คือ กฎแห่งธรรมะประเภทหนึ่งนั่นเอง เพราะการที่กระทำสิ่งหนึ่งลงไป ย่อมเป็นปัจจัยให้สิ่งหนึ่งเกิดขึ้นตามมาเสมอ บุคคลจึงจำเป็นต้องระมัดระวังเหตุในทุก ๆ การกระทำ ด้วยความไม่ประมาทให้ถึงพร้อม เพื่อที่จะได้รับผลดีคือ ความไม่ทุกข์ หากท่านรักสุขเกลียดทุกข์ ก็จงอย่าประพฤติดุจจริต ไม่ว่าจะด้วยกาย ด้วยวาจา หรือด้วยใจ ซึ่งล้วนเป็นเหตุแห่งความทุกข์ ทุกคนย่อมมีทางเลือกของตนเอง ที่จะสามารถตัดผลกรรมหรือแก้ผลกรรมอันเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้

บอกเล่าเก้าสิบ : พลังชีวิต คิดบวก

1. ชีวิตไม่ต้องรอให้สมหวังอยู่ตลอดเวลา เพราะชีวิตที่ผิดหวังก็สวยงามได้เหมือนกัน
2. ความสุขมีอยู่ตรงหน้าเราเสมอ แค่มองให้ดีบางครั้งสิ่งที่มี มันก็คือความสุขที่คนอื่นอยากจะมี
3. เมื่อเราใช้ชีวิตง่ายขึ้น การเป็นตัวเองที่มีความสุขมันก็ง่ายตาม
4. การยอมรับความจริงไม่ใช่เรื่องน่าอาย แต่การไม่ยอมรับความจริงต่างหาก ที่น่าอายและผิดพลาดมากที่สุด
5. อยากมีความสุขง่ายๆ ก็ต้องเริ่มจากรักตัวเองก่อน
6. อย่ามัวแต่บ่นว่าไม่สบายใจ ทั้งที่ความไม่สบายใจ มันก็เริ่มตั้งแต่ตอนที่เรเอาแต่บ่น
7. อย่าเห็นคุณค่าของคนสำคัญ แค่ตอนที่พวกเขาเจ็บป่วย

8. ชื่นชมในสิ่งที่ตัวเองมี และพอใจในสิ่งที่ตัวเองเป็น
9. ยิ่งเรายึดติด ในความสุขมากเท่าไร เราก็ยิ่งทุกข์มากเท่านั้น
10. ความคิดก็เหมือนกับเงา ต่อให้เราพยายามวิ่งไล่ตามก็ไม่มีทางตามทัน เราแค่ต้องหยุดพักและสนใจตัวเองบ้าง ความคิดฟุ้งซ่านก็จะหายไปเอง
11. คนที่มีความสุขกับการใช้ชีวิต คือคนที่รู้จักยอมรับทุกเรื่องราวของชีวิตได้
12. การเข้มแข็งเป็นสิ่งที่ดี แต่ครั้งเราก็ต้องอ่อนแอบ้าง
13. ถ้าเปรียบคำพูดเป็นสายลม คำพูดดีก็เป็นเหมือนลมเย็นๆ คำพูดไม่ดีก็มันเป็นลมร้อนๆ อยากรู้คำพูดแบบไหนพัดใส่ตัวเอง เราก็แค่พูดไปแบบนั้น
14. ความทุกข์และความสุข ก็เหมือนกับโรคติดต่อ เราอยากรู้สึกแบบไหน ก็จงพาตัวเองไปอยู่ใกล้ๆ ความรู้สึกแบบนั้น
15. อย่าทำตัวเองเยาะไป อย่าพอใจอะไรยากเกินไป ทำได้ง่ายๆ แล้วมีความสุข ไปกับชีวิตที่เรียบง่ายของตัวเอง
16. พระอาทิตย์มีขึ้นก็มีตก เหมือนกับชีวิตเราที่มีทั้งความผิดพลาด ผิดหวังและก็มีโอกาสให้เริ่มต้นใหม่

อังกะลุง

อังกะลุง เป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งของไทยที่รับเอาแบบอย่างมาจากเครื่องดนตรีจากประเทศอินโดนีเซียที่เรียกว่าอุงคะลุง อังกะลุงทำขึ้นจากไม้ไผ่ จัดอยู่ในประเภทเครื่องตีที่เกิดจากการเขย่าเพื่อให้กระบอกไปกระทบกับรางไม้ เกิดเป็นโทนเสียงที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว อังกะลุงจึงเป็นเครื่องดนตรีที่มีความแตกต่างจากเครื่องดนตรีประเภทอื่นที่ไม่สามารถบรรเลง

เป็นเพลงในตัวเองได้ต้องเล่นกันเป็นวงสลับการเขย่ากระบอกอังกะลุงแต่ละตัวตามจังหวะของตัวโน้ตนั้นๆ

เอกลักษณ์ที่สะท้อนภูมิปัญญาและทักษะเชิงช่าง

อังกะลุงจัดอยู่ในประเภทเครื่องตี (เครื่องดนตรีไทยมี 4 ประเภท คือ ตีด สี ตี เป่า) การตีของอังกะลุงเกิดจากการเขย่าเพื่อให้กระบอกไปตีกระทบกับราวไม้แล้วเกิดเสียงขึ้น จัดเป็นภูมิปัญญาที่พัฒนาขึ้นอีกชั้นหนึ่งที่มีความซับซ้อนกว่าการตีบนตัวกระบอกอย่างเกราะ กรับ หรือโกร่ง และยังสามารถประสานเสียงได้ถึง 3 ระดับ เพราะกระบอก 3 กระบอกที่มี ขนาดต่างกัน เสียงที่เกิดขึ้นจึงมี 3 ระดับ ซึ่งเป็นพัฒนาการของเครื่องดนตรีไทยประเภทอังกะลุงในประเทศไทย (แต่เดิม อังกะลุงจากประเทศอินโดนีเซียจะมีเพียงแค่ 2 กระบอก จนเมื่ออาจารย์เฉลิม บัวทั้ง ได้นำมาลองทำอังกะลุงให้เกิดเสียงจากไม้ไผ่ 3 กระบอก นับตั้งแต่ปีพ.ศ. 2495 เรื่อยมา อังกะลุงในประเทศไทยจึงได้ถูกพัฒนาขึ้นเป็นแบบ 3 กระบอก ดังเช่นในปัจจุบัน โดยแตกต่างจากเครื่องดนตรีชนิดอื่นคือ เป็นเครื่องดนตรีที่ให้เสียงตัวโน้ตเดียวในหนึ่งอัน ดังนั้นเวลาบรรเลงจึงจำเป็นต้องบรรเลงร่วมกันเป็นวงเพื่อสร้างความสุนทรีย์ทางดนตรีให้เกิดเสียงเพลงอันไพเราะขึ้นได้)

เสียงดนตรีที่เกิดจากการเขย่ากระบอกไปกระทบกับราวไม้เกิดเป็นโทนเสียงที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวนี้เอง จึงถือได้ว่าเป็นภูมิปัญญาการสร้างสรรคจากวัสดุที่เรียบง่ายอย่างไม้ไผ่ลายที่จะต้องมีการวิธีที่ก่อให้เกิดเสียงอันกังวาน รวมถึงการตั้งเสียงเทียบเสียงที่เกิดจากทักษะการฟังของผู้สร้างอังกะลุงจนทำให้เกิดการบรรเลงดนตรีที่เข้าถึงได้ทุกเพศทุกวัย และเป็นเครื่องดนตรีอีกชนิดหนึ่งที่ยังคงคุณค่าและแฝงไว้ด้วย ภูมิปัญญาและ

ศิลปะทางดนตรีมาจนถึงยุคปัจจุบัน

เคล็ดลับการทำอังกะลุงอยู่ที่การเลือกไม้ไผ่ลายที่ลักษณะเฉพาะคือ เนื้อบางและแข็งแกร่ง เมื่อเคาะจะเกิดเสียงดังก้องกังวาน การเลือกไม้ไผ่ ต้องเลือกไม้ไผ่ที่ค่อนข้างแก่ซึ่งสังเกตดูจากกาบต้นไม้จะหลุดออกหมด มีสี นวลน้อยลงจะมีสีเขียวเข้มแก่มากขึ้น (หากไม้ไผ่ที่ยังอ่อนจะยังมีกาบสีนวล ขาวๆ ติดอยู่กับลำต้น) เพราะผิวไม้ไผ่เมื่อแก่จัดจะเป็นลายทำให้เพิ่มความ มืดตามธรรมชาติอย่างแท้จริง นำไม้ไผ่มาตากแดดจนกว่าจะแห้ง โดย ดูสีให้ออกเป็นสีเหลือง จะเห็นว่าอังกะลุงที่เสียงไพเราะจะมีลวดลายที่เด่น ชัดขึ้น เนื่องจากตากแดดจนแห้งสนิทแล้วนั่นเองจนทำให้เห็นลวดลายจาก เนื้อจากไม้ได้อย่างชัดเจน จากนั้นนำมาย่างไฟอีกรอบให้หนอนไม้ตาย จึง นำมาแช่น้ำยาหรือน้ำมันกันมอด

ส่วนของกระบอกของอังกะลุงมีส่วนประกอบที่มีหน้าที่แตกต่างกันดังนี้คือ

ส่วนขา มีหน้าที่ไปกระทบกับรางเพื่อให้เกิดเป็นเสียงดนตรี

ส่วนปาก เป็นตัวกำหนดเสียงที่เราต้องการว่าจะให้โทนเสียงระดับ ไหน

ส่วนปีก มีหน้าที่กำหนดเสียงสูงหรือต่ำหากปีกใหญ่เสียงจะสูง ปีก แคบเสียงจะต่ำ

ส่วนรูแขวน เป็นตัวกำหนดความดังของเสียง ระยะจากหัวกระบอก มาถึงรู จากรูมาถึงปาก จากปากถึงกลางลำกระบอก จากกลางลำถึงข้อ ล่าง ต้องมีอัตราส่วนความยาวทั้ง 4 ส่วนนี้เท่ากัน หากจากรูแขวนมาถึง หัวยาวจะได้เสียงต่ำกว่า ตรงข้ามหากความยาวจากรูแขวนถึงหัวสั้นจะได้ เสียงสูง

การเลือกไม้ไฟเพื่อทำตัวอังกะลุงนั้น สามารถเลือกไม้ไฟปล้องเดียว ทำตัวกระบอกรักก็ได้หรือไม้ไฟปล้องครึ่งก็ได้แต่ต้องกระทุ้งให้ลมผ่านถึงกันได้เสียก่อนเพื่อจะได้ไม่เกิดรอยร้าว และเลือกไม้ไฟที่ไม่หนาจนเกินไปเพราะจะทำให้เขย่าไม้ไหว การรีดตาจะต้องรีดให้ผ่านจากโคนไปหายอดเพื่อไม่ให้ตาฉีกเกิดความเสียหายแก่เนื้อไม้ ที่สำคัญต้องเลือกให้เหลือขา ความสั้นยาวของขาอยู่ที่ขนาดกระบอกรัก

ส่วนประกอบของอังกะลุง อังกะลุงมีส่วนประกอบสำคัญ 4 ส่วน คือ

1. ตัวอังกะลุง ทำมาจากไม้ไฟลาย เนื่องจากเป็นไม้ที่มีเนื้อแข็งแกร่ง เมื่อแก้มเต็มที่ทำให้มีเสียงที่ไพเราะ มีลายที่สวยงาม อีกทั้งยังมีน้ำหนักเบา อีกด้วย

2. รางไม้ เดิมจะใช้ไม้สักทองชุดเป็นราง เพื่อใช้วางขาที่ฐานกระบอกลงในร่องที่ชุด จะมี 3 ร่องและรูกลมอีก 5 รู สำหรับตั้งเสายึดตัวกระบอกรักอังกะลุงตัวอังกะลุง

3. เสายึดอังกะลุง มักทำด้วยไม้ไฟเหลา ไม้เต็ง ไม้เนื้อแข็งนำมาเกลารหรือกลึงจนกลมเรียบ มีความยาวตามความสูงของกระบอกรัก อังกะลุงขนาดโตกว่ารูที่รางเล็กน้อย

4. ไม้ขวาง ทำด้วยไม้ไฟเหลาแบน ส่วนกลางปาดเนื้อไม้เป็นร่องลึกพอประมาณใช้สำหรับสอดผ่านช่องกระบอกรักอังกะลุง เพื่อยึดตัวกระบอกรักไม้ไฟกับเสายึด

ภูมิปัญญาและทักษะการเทียบเสียงอังกะลุงเพิ่มความไพเราะ
ด้วยอังกะลุงนั้นเป็นเครื่องดนตรีที่ทำจากกระบอกรักไม้ไฟ ดังนั้นการสร้างเสียงให้เกิดจากกลางกระบอกรักไม้ไฟจึงต้องใช้ภูมิปัญญาที่สังเกตและ

ปรับแต่งจากวัสดุเป็นหลัก โดยวัดจากปริมาตรของกระบอก ถ้าคว้านเนื้อไม้ตรงปากกระบอกออกไปมากจะทำให้ปริมาตรน้อย เสียงจะสูง ถ้าคว้านเนื้อไม้ที่ปากกระบอกออกน้อยปริมาตรจะมาก เสียงที่ได้จะออกโทนเสียงต่ำ และด้วยเทคนิคการวัดปริมาตรนี้เอง เป็นเทคนิคที่ทำให้คนที่เล่นดนตรีไม่เป็นที่สามารถสร้างอังกะลุงขึ้นมาได้โดยดวงน้ำเพื่อหาปริมาตรกระบอกซึ่งสามารถเทียบเสียงอังกะลุงได้ไม่แพ้กัน โดยใช้การตวงปริมาตรอัตราส่วน 1:4:8 ในเสียงเดียวกัน ใช้ตัวเล็กเป็นตัวตวง และใช้คีย์บอร์ดในการเทียบเสียงสากล และใช้ระนาดทองเหลืองในการเทียบเสียงไทย หากช่างทำอังกะลุงเป็นผู้ที่เล่นดนตรีเป็นด้วยแล้วจะยังสามารถเทียบเสียงปรับแต่งเครื่องดนตรีได้ดี ทำให้เครื่องดนตรีนั้นได้เสียงที่ไพเราะกังวานเสนาะหูยิ่งขึ้น

ความเป็นมาของอังกะลุงในประเทศไทย

สมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 แห่งราชวงศ์จักรี พระองค์ทรงแนะนำและอนุญาตให้สมเด็จพระเจ้าห้องยาเธอ เจ้าฟ้าพระยาภาณุพันธ์ วงศ์วรเดช เสด็จประพาสประเทศชวา พร้อมด้วยหลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) ในวันจันทร์ที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2450 สมเด็จพระเจ้าห้องยาเธอเจ้าฟ้าพระยาภาณุพันธ์ วงศ์วรเดช เสด็จจาก กรุงเทพมหานคร มุ่งไปยังเมืองโคตของ ประเทศชวา (ประเทศอินโดนีเซีย) เป็นแห่งแรก และทรงตั้งพระทัยว่าจะเสด็จไปยังตำบลมาโตเออ เมื่อเสด็จถึงตำบลมาโตเออ พวกประชาชนประมาณ 10 หมู่บ้าน ต่างพากันต้อนรับพระองค์อย่างสมพระเกียรติ โดยจัดดนตรีนำมาแสดงถวายให้ทอดพระเนตร ประชันกันถึง 7 วง พระองค์สนพระทัยวงอุงคะลุงเป็นพิเศษ เมื่อเสด็จกลับประเทศไทยจึงมีรับสั่งให้กงสุลไทยในชวาซื้อดนตรี

ชนิดนี้ส่งมา 1 ชุด ภายในปี พ.ศ. 2451 แล้วทรงนำดนตรีชนิดนี้ฝึกสอนมหาดเล็กของพระองค์ในวังบูรพาภิบาล จึงเกิดมีดนตรีชนิดนี้ขึ้นในประเทศไทย ต่อมาได้แพร่หลายออกไปทั่วประเทศ ซึ่งคนไทยเรียกว่า “อังกะลุง”

ต่อมาสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 แห่งราชวงศ์จักรี ได้มีการพัฒนาอังกะลุงเพิ่มเป็น 3 กระบอก ลดขนาดให้เล็กและน้ำหนักเบาลง เพิ่มเสียงจนครบ 7 เสียง และได้พัฒนาการบรรเลงจากการไกวเป็นการเขย่าแทน นับเป็นต้นแบบของการบรรเลงอังกะลุงของไทยในปัจจุบัน

เครื่องดนตรีในวงอังกะลุง

วงอังกะลุงประกอบด้วยเครื่องดนตรี คือ กลองแขก ฉิ่ง ฉาบเล็ก กรับ ซ้องโหม่ง และอังกะลุง

ประเภทของวงอังกะลุง

การจับอังกะลุงจะต้องจับด้วยมือทั้งซ้ายและขวา แต่จับคนละเสียง โดยจับที่สายดีให้ห่างจากรางไม้ 2-4 นิ้ว แล้วแต่อังกะลุงจะสูงหรือต่ำ ข้อสำคัญคือจะต้องใช้หัวแม่มือกำกับสายดีไว้

การเขย่าอังกะลุง ควรเกร็งกล้ามเนื้อแขนท่อนล่างเล็กน้อย แล้วใช้สันมือดันสายดีพร้อมทั้งใช้ข้อมือเขย่าให้ขาของตัวอังกะลุงกระทบไปมารกับรางตามที่ต้องการ

วงอังกะลุง จะประกอบไปด้วยชุดอังกะลุงซึ่งมีจำนวนอย่างน้อย 7 คู่ เครื่องประกอบจังหวะเช่น ฉิ่ง ฉาบเล็ก กรับ โหม่ง กลองแขกและเครื่องตกแต่งเพื่อเพิ่มความสวยงาม เช่น ธงชาติ หางนกยูง เป็นต้น ตามสถานศึกษาต่างๆ มักนิยมนำมาฝึกหัดให้กับนักเรียน เนื่องจากเป็นเครื่องดนตรี

ไทยที่ให้เสียงไพเราะ ฟีกัดไม่ยาก ใช้บประมาณในการจัดตั้งวงไม่สูงมากนัก ทั้งยังเป็นการสร้างความสามัคคีและความพร้อมเพรียงให้กับหมู่คณะอีกด้วย

อังกฤษ : เครื่องดนตรีที่สร้างความไพเราะ ก่อเกิดความสามัคคี

อังกฤษ เป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งที่มีความแตกต่างจากเครื่องดนตรีประเภทอื่นคือไม่สามารถบรรเลงเป็นเพลงในตัวเองได้ เพราะอังกฤษ 1 ตัวเท่ากับเสียงตัวโน้ตแค่ 1 เสียง การบรรเลงดนตรีอังกฤษจึงต้องเล่นกันเป็นวง สลับการเขย่ากระบอกอังกฤษตามจังหวะของตัวโน้ตนั้นๆ ผู้บรรเลงถือตัวโน้ต เสียงใดก็เขย่าให้ต่อเนื่องไล่ลำดับทำนองของดนตรีไปจนกลายเป็นทำนองเพลงที่ไพเราะเสนาะหูของเครื่องดนตรีประเภทตีชนิดนี้ โดยส่วนมากใช้เล่นในโรงเรียนเพื่อการฝึกหัดดนตรีให้กับนักเรียน เล่นได้ตั้งแต่ระดับอนุบาลเป็นต้นไป ผู้ผลิตอังกฤษ สามารถทำอังกฤษตั้งแต่กระบอกเล็กๆ สำหรับเด็กอนุบาลฝึกหัดไปจนถึงขนาดที่ผู้ใหญ่ใช้ได้อย่างชนิดที่เสียงไพเราะไม่ต่างกันว่านิยมนำมาฝึกสอนในโรงเรียนสำหรับเด็กนักเรียนนั้นก็เพราะว่าเป็นเครื่องดนตรีที่เล่นไม่ยากจนเกินไป เด็กๆ เรียนรู้และเข้าใจง่าย พร้อมทั้งเป็นกุศโลบายที่จะแทรกคุณธรรมให้เด็กๆ เรียนรู้ที่จะให้มีความสามัคคีกลมเกลียวเป็นหนึ่งเดียวกัน เปรียบดังการบรรเลงดนตรีอังกฤษที่หากไม่พร้อมใจกันบรรเลง เสียงตัวโน้ตเพี้ยนไปเพียงหนึ่งเสียงก็จะทำให้ไม่เกิดความไพเราะในการบรรเลงได้

อังกฤษราว : การพัฒนาของอังกฤษ

การบรรเลงอังกฤษที่ต้องอาศัยผู้บรรเลงมากเท่ากับจำนวนตัวโน้ต จึงเป็นที่มาที่ครูบาอาจารย์ผู้คิดสร้างทำอังกฤษแบบดั้งเดิมชนิดเขย่าที่

ละครบอกรบรเลงร่วมกันเป็นวงนั้น ดัดแปลงให้อังกะลุงสามารถเล่นได้
ลำพังเพื่อสร้างสีสันในการบรรเลงร่วมกับวงดนตรีอื่น นั่นคือการสร้างเป็น
อังกะลุงราวที่สามารถบรรเลงเพลงได้โดยผู้เล่นเพียงคนเดียวหรืออาจนำเอา
อังกะลุงราวมารวมกันบรรเลงสร้างความสนุกสนานมาก ในปัจจุบันอังกะลุง
มีการพัฒนาดัดแปลงให้สามารถบรรเลงโดยคนเล่นเพียงคนเดียวได้ เรียก
ว่า “อังกะลุงราว” อังกะลุงราวมีการพัฒนาขึ้นเพื่อให้สะดวกต่อการบรรเลง
คือการคิดค้นให้มีแบบแป้นกดคล้ายคีย์บอร์ดซึ่งนับเป็นการ พัฒนาเครื่อง
ดนตรีไทยให้มีการบรรเลงได้เข้าถึงนักเรียน นักศึกษาได้มากขึ้น เนื่องจาก
ในปัจจุบัน ดนตรีสากลกำลังเป็นที่นิยมในกลุ่มคนรุ่นใหม่การพัฒนาต่างๆ
เหล่านี้ จึงทำให้ดนตรีไทยไม่เลือนหายไปจากวงการ เด็กไทยได้สืบสานรู้จัก
นำมาเผยแพร่ได้ดียิ่งขึ้น จากวัสดุพื้นบ้านที่ให้เสียงก้องกังวานอย่างไผ่ลาย
สูงเส้นทางสายดนตรีไทยที่ไพเราะตามวิถีและแบบฉบับของทำนองเพลง
ไทย กลิ่นอายแห่งวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์เข้าถึงจิตใจของผู้ฟังดนตรีได้
ถึงปัจจุบัน

สาวน้อย

ในตลาดที่คับคั่ง มีสาวทาสคนหนึ่งที่มีราคาแพงที่สุดในหมู่ทาสถึงร้อยคน ทำให้สุลต่านองค์หนึ่งต้องการรู้ว่าทำไมเธอถึงมีค่าเช่นนี้ เมื่อเขาเรียกเธอมาพบ เธอก็ปรากฏตัวด้วยความสง่างามที่ไม่เคยเห็นจากทาสคนไหนมาก่อน

สุลต่านตั้งคำถามกับเธอว่า "ทำไมราคาของคุณถึงสูงนัก สาวน้อย?" และคำตอบที่ได้ทำให้เขาประหลาดใจ "เพราะฉันมีความเฉลียวฉลาด"

ด้วยความสนใจ สุลต่านกล่าวต่อไปว่า "ถ้าคุณตอบคำถามของฉันได้ถูกต้อง ฉันจะปล่อยคุณไป แต่ถ้าผิด ฉันจะประหารคุณ"

เขาถามว่า "เสื้อผ้าที่สวยงามที่สุด น้ำหอมที่หอมที่สุด อาหารที่อร่อยที่สุด เตียงที่นุ่มนวลที่สุด และประเทศที่สวยงามที่สุดคืออะไร?"

สาวทาสตอบโดยหันไปยังผู้คนรอบข้าง : "เตรียมของและม้าของฉันให้พร้อม ฉันจะออกจากวังในฐานะหญิงที่เป็นอิสระ"

เธอเริ่มตอบคำถามด้วยความมั่นใจ

เสื้อผ้าที่สวยงามที่สุด : คือเสื้อของคนจนที่มีเพียงตัวเดียว เพราะมันเป็นเสื้อที่เขาใช้ได้ทั้งฤดูร้อนและฤดูหนาว

น้ำหอมที่หอมที่สุด : คือกลิ่นของแม่ ถึงแม้ว่าเธอจะทำงานเป็นคนเป่าไฟในที่อาบน้ำสาธารณะก็ตาม

อาหารที่อร่อยที่สุด : คืออาหารที่เรากินเมื่อหิว เพราะคนหิวแม้แต่ขนมปังแข็ง ๆ ก็ยังถือว่าอร่อย

เตียงที่นุ่มนวลที่สุด : คือเตียงที่คุณนอนหลับด้วยความสบายใจ ถ้าคุณไม่ยุติธรรม แม้แต่เตียงทองก็จะดูเหมือนเต็มไปด้วยหนาม

เมื่อเธอเดินไปที่ประตู สุลต่านเรียกเธอกลับมา "คุณยังไม่ได้ตอบคำถามสุดท้ายของฉัน.."

เธอหันกลับและกล่าวว่า "ประเทศที่สวยงามที่สุดคือประเทศที่เป็นอิสระ..."

คำตอบของเธอถูกต้อง และนั่นทำให้เธอได้รับอิสรภาพ

เรื่องราวนี้สะท้อนให้เห็นว่าความรู้และความเฉลียวฉลาดนั้นมีค่ามากกว่าทรัพย์สินทางกายภาพ

ทำบุญวันเกิดชมรม-ชื่นชมวัดปทุมวนาฯ-สักการะพระเขี้ยวแก้ว

รศ.ดร.ภญ. อรลักษณ์ แพร่ดีกุล

ผศ.ดร.สมปราวรณา วงศ์บุญหนัก

ในวันพุธที่ 29 มกราคม 2568 ชมรมฯ ได้จัดกิจกรรมวันเดีย์ทริป เนื่องในโอกาสวันครบรอบวันเกิดชมรมผู้สูงอายุ มศว ครบรอบ 30 ปี กิจกรรมในวันนี้นำประกอบด้วย งานบุญถวายภัตตาหารเพลแด่พระสงฆ์ จำนวน 9 รูป ณ วัดปทุมวนาราม รวมทั้งการนำชมโบราณสถานในวัด โดยวิทยากร ช่วงบ่ายเป็นการเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์บางลำพู และกราบสักการะพระเขี้ยวแก้วที่ห้องสนามหลวง นับเป็นกิจกรรมครบรอบวันเกิดชมรมฯ ที่ได้ทั้งบุญทั้งความรู้ และเป็นสิริมงคลยิ่งแก่เหล่าสมาชิก

เวลาประมาณ 8.30 น. สมาชิก 40 คนนัดพบกันที่ มศว ประสานมิตร หลายคนมาตั้งแต่เช้าจึงมีเวลารับประทานข้าวเช้าที่โรงอาหาร และแน่นอนว่าไม่ลืมเก็บภาพสวยๆ ในชุดสีแดงต้อนรับตรุษจีน ตรงบริเวณลานจอดรถข้างสนามฟุตบอล จากนั้นจึงออกเดินทางโดยรถตู้ทีมเสริมสุดหล่อ จำนวน 4 คัน ไปยังวัดปทุมวนาราม ราชวรวิหาร วัดปทุมฯ นี้เรียกได้ว่าตั้งอยู่ท่ามกลางป่าคอนกรีต ถูกห้อมล้อมไปด้วยห้างสรรพสินค้าย่านสยามสแควร์ เชื่อว่าหลายคนคงเคยผ่านวัดนี้บ่อยครั้ง แต่ไม่เคยแวะเข้าไปกราบพระและชมสิ่งสวยงามด้านใน วันนี้จึงเป็นโอกาสอันดีที่พวกเราจะได้เข้าไปกราบพระและทราบประวัติความเป็นมาของวัด ซึ่งขอบอกว่าน่าประทับใจมาก

ที่มาของชื่อ วัดปทุมฯ เป็นเพราะเดิมคือพื้นที่นาหลวงซึ่งถูกตกแต่งให้เป็นสระบัวใน พ.ศ. 2396 ตามพระราชประสงค์ของในหลวงรัชกาลที่ 4 โดยแบ่งสระออกเป็น 'สระใน' ทางทิศเหนือซึ่งเป็นเขตพระราชฐาน

และ ‘สระนอก’ ทางด้านใต้ไว้เป็นที่เล่นเรือของข้าราชการและประชาชน พระราชทานชื่อบริเวณนี้ว่า ‘ปทุมวัน’ ทรงสร้างวัดขึ้นริมสระนอกเพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพศิรินทราบรมราชินี พระราชทานชื่อว่า ‘วัดปทุมวนาราม’ แต่ชาวบ้านนิยมเรียกว่า ‘วัดสระปทุม’ หรือ ‘วัดสระ’ เมื่อสร้างวัดเสร็จทรงนิมนต์พระสงฆ์คณะลาวจากวัดบวรนิเวศวิหารมาเป็นเจ้าอาวาสรูปแรกของวัด เนื่องจากผู้คนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้เป็นกลุ่มชาวลาวที่ถูกกวาดต้อนมาจากเวียงจันทน์

วัดนี้มีความพิเศษที่มีอาคารสำคัญเรียงจากทิศตะวันออก-ตะวันตกเป็นแนวเส้นตรง กล่าวคือ มีพระอุโบสถอยู่ฝั่งตะวันออกสุด ตามด้วยพระเจดีย์ พระวิหาร และโพธิ์พระ (อาคารคลุมต้นโพธิ์) ซึ่งแผนผังแบบนี้ รัชกาลที่ 4 ทรงหยิบยืมมาจากแผนผังสมัยอยุธยาตอนต้น พระอุโบสถของวัดเป็นอาคารหลังเล็กๆ ตามชนบทที่นิยมในสมัยอยุธยาที่จะทำพระอุโบสถเล็กกว่าพระวิหาร มีหน้าบันเป็นรูปพระมหามงกุฎ ด้านล่างตกแต่งด้วยรูปกอบัว ล้อมรอบด้วยเสมาที่ผสมผสานทั้งเสมาแบบหลักที่กำแพงแก้ว และเสมาแบบโบราณเสาพระอุโบสถ วัดนี้เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์จากฝั่งลาวถึง 3 องค์ด้วยกัน คือ “พระเสริม” “พระแสน” และ “พระสายน์” สำหรับพระเสริมและพระแสนนั้นประดิษฐานอยู่เคียงกันในพระวิหาร พระเสริมเป็นพระพุทธรูปพี่น้องกับพระสุกและพระใส ซึ่งพระราชธิดาของกษัตริย์ล้านช้างทั้ง 3 พระองค์เป็นผู้สร้างขึ้น และถวายนามของพระองค์เองให้เป็นชื่อพระพุทธรูป ในสมัยรัชกาลที่ 3 กองทัพสยามเดินทางไปตีเมืองเวียงจันทน์เพื่อปราบกบฏเจ้าอนุวงศ์ เมื่อกองทัพเดินทางกลับบ้านเมือง ก็ได้อัญเชิญพระพุทธรูปจากเมืองเวียงจันทน์มาด้วยหลายองค์ รวมทั้งพระสุก พระใส และพระเสริมด้วย แต่ในขณะที่เคลื่อนย้าย

พระพุทธรูปมาทางลำน้ำก็ได้เกิดพายุฝนตกหนัก จนทำให้พระสุกหล่นจากแท่นประดิษฐานจมลงใต้แม่น้ำ ส่วนพระเสริมและพระใสก็ได้อัญเชิญข้ามมายังฝั่งไทยได้อย่างปลอดภัย แต่เมื่อจะอัญเชิญต่อมายังกรุงเทพฯ ก็ปรากฏว่าเกวียนที่ประดิษฐานพระใสนั้นเกิดหักลงอยู่ตรงหน้าวัดโพธิ์ชัย เมืองหนองคาย จึงอัญเชิญพระใสประดิษฐานไว้ที่วัดโพธิ์ชัย จึงเป็นพระคู่บ้านคู่เมืองหนองคายมาแต่บัดนั้น (พวกเราคงจำกันได้ว่าได้ไปกราบพระใสกันแล้วเมื่อคราวจูงพระราชทานเมื่อปีก่อนนี่เอง) ส่วนพระเสรินั้นอัญเชิญต่อมาได้จนถึงกรุงเทพฯ และมาประดิษฐานไว้ที่วัดปทุมวนารามจนปัจจุบัน ส่วน “พระสายน์” ซึ่งประดิษฐานอยู่ในพระอุโบสถ อัญเชิญมาจากเมืองมหาไชย แขวงล้านช้างในสมัยรัชกาลที่ 4 เช่นเดียวกับพระแสน โดยพระแสนและพระสายน์นั้นต่างก็มีความศักดิ์สิทธิ์เหมือนกัน ตรงที่เมื่อใดเกิดฝนแล้งก็จะอัญเชิญท่านออกมาบูชากลางแจ้งและบูชาขอฝนจากท่านได้ นอกจากนี้ ทางด้านหลังพระวิหาร ออกประตูเล็กๆ จะมีพระสถูปเจดีย์แห่งราชสกุลมหิดลตั้งอยู่บริเวณหน้ามุขด้านทิศตะวันออกของโรงเรียนพระปริยัติธรรม เป็นที่ประดิษฐานพระบรมอัฐิ พระอัฐิ และพระราชสรีรางคารของพระบรมวงศานุวงศ์หรือพระประยูรญาติผู้ที่สืบสายตรงแห่งราชสกุลมหิดล ซึ่งสืบสายตรงจากสมเด็จพระศรีสวรินทิราบรมราชเทวี พระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า ซึ่งพระองค์ท่านทรงมีความผูกพันกับวัดแห่งนี้เป็นอย่างมาก (ขอขอบคุณข้อมูลจาก <https://mgronline.com/travel/detail/9590000070641>, <https://readthecloud.co/wat-pathumwanaram/>)

จากนั้นวิทยากรนำชมพิพิธภัณฑ์พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต สถานที่ เป็นเรือนไม้ขนาดเล็กสวยงาม ส่วนจัดแสดงทำไว้อย่างดีมาก และเดินผ่าน

สวนป่าพระราชศรีทธาซึ่งตั้งอยู่บริเวณด้านหลังวัด บรรยากาศในบริเวณนี้ร่มครึ้มเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ร่มรื่น และมีศาลาพระราชศรีทธาซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ ศาลานี้เปิดให้ประชาชนเข้าไปนั่งสมาธิและฟังธรรมได้ พวกเราเดินลัดผ่านจุดนี้ไปยังศาลาเสนาสนะสงฆ์ซึ่งเป็นอาคารสำหรับจัดพิธีสงฆ์และถวายภัตตาหารเพล หลังจากฟังพระสวดถวายสังฆทาน รับประพรมน้ำมนต์เป็นสิริมงคลเป็นที่เรียบร้อย จึงเดินไปอีกฝั่งหนึ่งของอาคารเพื่อรับประทานอาหารกลางวัน (อร่อยมาก)

ในช่วงบ่าย สมาชิกร่วมเดินทางไปยังพิพิธบางลำพู เพื่อเข้าชมนิทรรศการที่มุ่งเน้นส่งเสริมให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ไม่ทำลายเอกลักษณ์เฉพาะตัวและศิลปวัฒนธรรมดั้งเดิมของชุมชนบางลำพู โดยกรมธนารักษ์ได้ปรับปรุงอาคารโรงเรียนช่างพิมพ์วัดสังเวช ที่ตั้งอยู่บนพื้นที่เก่าแก่และมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ให้เป็นพิพิธภัณฑ์จัดแสดงเรื่องราวความเป็นมาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของชุมชน การเข้าชมแบ่งพื้นที่ 3 โซน ได้แก่ โซนที่หนึ่งร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์และพื้นที่จัดกิจกรรม โซนที่สองป้อมเขตชั้นใต้ดินแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ และโซนที่สามนิทรรศการกรมธนารักษ์ ก่อนเข้าชมวิทยากรแบ่งพวกเราออกเป็นสองกลุ่มเพื่อสะดวกในการนำชม ในการเข้าชมครั้งนี้พวกเราต่างได้รับความรู้และได้สัมผัสกับเรื่องราวความเป็นมาของพื้นที่ใจกลางกรุง เห็นคลองบางลำพู ชื่อเดิม คลองรอบกรุง ซึ่งขุดขึ้นเพื่อขยายอาณาเขตพระราชฐานสมัยรัชกาลที่ 1 บทบาทของประตูคู่วิถี (ประตูวังหน้าและประตูวังหลัง) ประตูเมืองที่มีส่วนสำคัญกับความเป็นอยู่ของผู้คนในอดีต สนุกสนานกับการขึ้นรถรางจำลอง ซึ่งรัชกาลที่ 5 ทรงโปรดถมคลองทำถนนให้รถรางวิ่ง ชมห้องฉายภาพยนตร์เก่าเรื่องอินทรีแดง แสดงให้เห็นถึงการเป็นศูนย์มหรสพใจกลางพระนคร และนิทรรศการ

จำลองวิถีชุมชน ร้านค้าต่างๆ ย่านบางลำพู เสมือนชุมชนทรัพย์บางลำพู การเข้าเยี่ยมชมครั้งนี้ทุกคนต่างประทับใจ วิทยากรให้ความรู้ดูแลอย่างใกล้ชิด มีลิฟต์สำหรับขึ้นลงให้บริการ ประทับใจกันถ้วนหน้ากับการพาย้อนยุคไปสู่บางลำพูในยุคแรกๆ

หลังจากกล่าวขอบคุณ และบันทึกภาพแห่งความประทับใจแล้ว ทุกคนเดินทางต่อไปยังมณฑลพิธีท้องสนามหลวง เพื่อเข้าร่วมสักการะพระบรมสารีริกธาตุ (พระเขี้ยวแก้ว) จากสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งนำมาประดิษฐาน ณ ที่แห่งนี้เพื่อร่วมเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 28 กรกฎาคม 2567 และในโอกาสครบรอบ 50 ปีการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตไทย-จีน ปี 2568 ระหว่างวันที่ 4 ธันวาคม 2567 - 14 กุมภาพันธ์ 2568 เมื่อเดินทางไปถึง เข้าแถวแสดงตัวตนด้วยบัตรประชาชน รับดอกบัวประดิษฐ์และของที่ระลึก เดินเข้าพื้นที่อธิษฐานจิต เดินวนรอบ 3 รอบ ในวันนี้มีประชาชน พระภิกษุสงฆ์ เข้าร่วมพอสมควร ทุกคนร่วมเก็บภาพที่ระลึกพร้อมความอิมใจที่ได้มีโอกาสเข้ากราบสักการะพระเขี้ยวแก้วเป็นสิริมงคลต้อนรับปีใหม่ หลังจากนั้นจึงเดินทางกลับในเวลาราว 15.45 น เป็นอีกหนึ่งความประทับใจของพี่น้อง สว มศว ขอขอบคุณของว่างขนมปังนุ่มอร่อยและสัมหวานฉ่ำที่จัดเตรียมให้ ช่วยให้เราคลายหิวขณะเดินทางกลับ กิจกรรมวันนี้ถือว่าเป็นการผสมผสานทั้งงานบุญและการ

ทัศนศึกษาพิพิธภัณฑ์น่าสนใจ นับเป็นสิริมงคลสำหรับพวกเรา สมาชิกชมรมฯ เนื่องในโอกาสวันเกิดของชมรมในปี 2568 และเป็นอีกหนึ่งความสุขที่ควรค่าการจดจำ ขออนุโมทนาบุญแต่ทุกท่าน ทั้งท่านที่ได้มา

ร่วมงานและแม้ไม่ได้มาร่วมก็ได้ส่งปัจจัยมาร่วมทำบุญร่วมกัน ขอบุญหนุน
นำให้ทุกท่านมีสุขภาพดีเยี่ยม เตรียมพร้อมสำหรับกิจกรรมสนุกๆ ของชม
รมฯ ในครั้งต่อไปค่ะ

ชื่อในแต่ละยุค

ยุคปู่ย่า

นายทอง
ยายฉ่ำ
ยายน้อย
ตาแดง นางบุญมี
นางจันทร์
นายลี
นายคำ ยายสาย
นางบัวศรี

ยุคพ่อแม่

ศักดิ์ อรรช
วิชัย
สมพงษ์
สมศักดิ์
ลีดา จิวรี
วิไล
โคมฉาย
ไพรัตน์
วิโรจน์

ยุค 90

ปฐมพงษ์
วิลาวรรณ
เบญจมาศ
พัชรี
วัชรระ
พัฒนศักดิ์
เจนภพ
ปิยะมาศ
พัชราภรณ์

ยุคนี้

อัศวเรศวิ
กฤษณ์สิริลักษณ์
พิชญ์พิชญ์ผู้เสถ
มัศยิยาภรณ์
ชนัญญ์นภสรศรี
อัครณิศาฐ์
วิศวันภักดิ์สรรรฎิ

ยุคหน้า

ฟหกค่าสาว
กพะพาไพ
วิทชฎิตรีสิริภัญจณพัตรี
อรณณิธมาชกรณิศักข์จ่าจ่า
5555555555
อังกฎิศมาจันนัตตาวาณัญญ์
สุรศักดิ์นนาอโศกฏ์สุจันมวิษญ์
จตุรจักรอภกร์วเวลาวังชชช

